

dent, at der gaar baade en og to Maaneder hen, inden Obligationerne ekspederes tilbage til Kommissionerne for derefter at indsendes til Finansministeriet, saa at Laanesummerne kan blive udbetalt. Men dette betyder, at Sælgerne af Jordlodderne lider Tab, og at enten Husmanden eller Bygmesteren eller begge lider betydelige Tab. Hvis Ekspeditionen var en saadan, der tog Tid, var der nogen Undskyldning for en saadan Forhaling, men dette er slet ikke Tilfældet, tværtimod, Ekspeditionen kan udføres paa nogle faa Minutter, thi Staten leverer gennem Kommissionerne Herredskontorerne trykte Blanketter til Genparten af Obligationerne, saa der i hvert enkelt Tilfælde kun er nogle faa Ord eller Tal at indføje. Naar denne Genpart er i Orden, maa Protokollering, og hvad ellers videre skal foretages paa Kontorerne, kunne ske efter denne Genpart, naar Originalen er sendt ud til videre Fremme af Sagen. Dernæst har jeg gjort den Erfaring, at Tilbøjeligheden til at forhale Ekspeditionen i adskillige Tilfælde er stærkere, naar en anden Jurist end den paagældende Herredsfuldmechtig har ordnet Papirerne. Men derved paafører man efter min Mening Sagførerstanden en ubillig Konkurrence, idet man styrker den Opfattelse hos Befolkningen, at man bliver bedre og sikrere betjent gennem Herredsfuldmechtigene end gennem Sagførerne, men det er ikke rigtigt og bør ikke være rigtigt. Min Henstilling til Ministeren er derfor, om det ikke i en nær Fremtid var muligt at skaffe Fuldmechtigene en anden Stilling ved at lønne dem som andre Embedsmænd og fratage dem Ret til at drive privat Forretning, eller om der ikke i det mindste kunde blive udsendt et Cirkulære til alle Herredskontorerne Landet over med Paalæg om, at Statslaanesagerne skal ekspederes hurtigt. Thi det er vi sikkert alle enige om, at er der nogen, der lider under disse Forhold, er det disse mindre velstillede Laantagere, hvis Sagers Ordning er lagt i andre Menneskers Hænder, og som derfor ikke selv personlig kan følge Sagerne saa godt som de Folk, der selv indleverer dem paa Herredskontorerne, og dette Forhold er ikke rigtigt. Jeg har gentagne Gange, naar en saadan Sag var sendt til det paagældende Herredskontor til Ekspedition, maattet sætte mig i Forbindelse med dette enten telefonisk eller skriftlig for at faa Sagen fremmet. Jeg vil derfor gerne saa indtrængende, som det er mig muligt, henstille til Justitsministeren, om der ikke, hvis der ikke i en nær Fremtid

er Mulighed for Tilvejebringelsen af en mere tilfredsstillende Ordning paa den Maade, jeg først nævnede, da i det mindste maa blive udsendt et Cirkulære, der giver Herredskontorerne Paalæg om, at disse Sager skal behandles hurtigt.

Jeg har derefter en Henvendelse til den højtærede Forsvarsminister angaaende Indkvarteringen under de afholdte Manøvrer. Med Formandens Tilladelse skal jeg citere et Par enkelte Linier af et Brev, jeg i den Anledning har faaet ud fra min Valgkreds. Der skrives deri: „Du meddeles herved, at vi har haft Indkvartering den 24. September. Men vi er meget utilfredse alle her i Byen med den Maade, hvorpaa Indkvarteringen foregaar.“ Et andet Sted staar der: „Det er ellers nemt for en tjenstgørende Officer og komme og sige: I Morgen ved 3-Tiden faar De 4 Officerer, 6 menige og 2 Heste. Officererne skulde jo have Seng at ligge i alle sammen. Jeg mener ikke, at det er en Maade at indkvartere paa; det kunde godt deles noget bedre.“ Hovedankerne gaar ud paa, at knap nok Halvdelen af de store Besiddere paa den paagældende Egn har modtaget Indkvartering, medens andre har maattet tage en overmaade stor Part. Imidlertid vil jeg senere tillade mig at overgive Forsvarsministeren Brevet og anmode ham om at lade dette specielle Spørgsmaal undersøge for at se, om der virkelig er udvist Vilkaarlighed, og om der ikke vil kunne raades Bod paa de paaandede Forhold.

Jeg vil derefter tillade mig at rette en Tak til den højtærede Finansminister, fordi han ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget bebudede at ville foranstalte en almindelig Omvurdering til Ejenomsskyld, et Løfte, der allerede er indfriet, idet Lovforslaget nu er fremsat. For mig staar det og har hele Tiden staaet saaledes — jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale mig derom —, at en 10-aarig Vurderingsperiode er alt for lang. Jeg har hele Tiden ment, at vi maatte blive staaende ved en 5-aarig Periode. Det glæder mig derfor, at der nu bliver gjort Skridt til snarest at faa foretaget en Omvurdering; thi det er sikkert nok, at de Forskydninger, som foregaar indenfor en saa lang Tid, bevirker, at denne Afgift, som i Forvejen virker mere end tilstrækkelig uretfærdigt, vil komme til at virke endnu mere ulige. Men ganske særlig er jeg Ministeren taknemmelig for, at han vil lade Vurderingen foretage paa en saadan Maade, at Grundværdien bliver kon-